

LES FILMS DE PIERRE
SUNAR

JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ
CANNES FILM FESTİVALİ

FRANSA'NIN OSCAR ADAYI

KALP ATIŞI DAKİKADA

120

120 BPM

BİR ROBIN CAMPILLO FİLMİ

NAHUEL PÉREZ BISCAYART ARNAUD VALOIS ADÉLE
HAENEL ANTOINE REINARTZ

29 ARALIK'TA SİNEMALARDA

bif

uif

cinéma

R

CANAL+

CINE+

france3visions

TF1

menorç

JFD

Bouffrance

çığcığ

INDÉFILMS

PROJEST

QFF

AFCE

ED

BASKA
SİNEMA

“FİLMİ ÇOK SEVDİM. BAŞINDAN SONUNA KADAR VE HATTA SONRASINDA BİLE DOKUNAKLI BİR FİLM. BÜYÜK ÇOĞUNLUĞUMUZ CAMPILLO’NUN FİLMİNİ SEVDİ. HER YERDE ÇOK BÜYÜK BAŞARILAR KAZANACAĞINDAN EMİNİM. ÇOK UZAK OLMAYAN BİR ZAMANDA VE BURADA LGBT BİREYLERİN BAŞINDAN GEÇEN ŞEYLER BUNLAR. ADALET HAKKINDA BİR FİLM. CAMPILLO, BİRÇOK HAYATI KURTARAN GERÇEK KAHRAMANLARIN HİKAYESİNİ ANLATIYOR.”

Pedro Almodovar

SİNOPSIS

ACT-UP Paris, 1990'ların başında sayısız hayatı karartan ve sonlandıran AIDS'e karşı dünyanın her yerinde oluşturulan sivil örgütlerden biridir. Nathan Sean, Sophie ve Jeremie önderliğinde bu epidemiye karşı toplumun duyarsızlığı, bilgisizliği ve ilaç şirketlerinin çıkarıcılığıyla savaşan gruba yeni katılanlardandır. İnsanları bilinçlendirmek için ACT-UP Paris ile verdiği mücadelede Sean'ın hayatına girmesiyle, onun için her şey kökünden değişecektir.

Fragman Youtube Linki: <https://youtu.be/QHEfJy-tBBc>

Fragman İndirme Linki: <https://we.tl/dNT5LdX1Ic>

Görseller İndirme Linki: <https://we.tl/P8JW5ma4sc>

YÖNETMENLE SÖYLEŞİ

Bu filmi çekmeden önce *Act Up-Paris* sizin için ne ifade ediyordu?

Act Up'a Nisan 1992'de katıldım. Bir diğer deyişle, epidemi yayılmaya başladıktan 10 yıl sonra katıldım. Bir gey olarak 80'leri hastalığın korkusuyla yaşadım. 90'ların başında televizyonda, derneğin kurucularından Didier Lestrade'in bir röportajına rastladım. Hastalığa

yakalanmış insanlardan, onların yakın akrabalarından ve tıbbi bir ekipten oluşan bir "AIDS topluluğundan" bahsediyordu. Bu topluluk, toplumun genel kesiminden destek görmediği gibi duyarsızlıkla karşı karşıyaydı. Bu röportaj, on yıla yayılan sessizliği bozdu. Bundan sonra Act Up'a katılmaya karar verdim.

Katıldığım ilk toplantıdan itibaren, epideminin en zorlu yıllarında olmasına rağmen grubun kabına sığmayan neşesinden etkilendim. İnsanlar özgürce konuşuyordu. 80'lerde epidemiye çaresizce maruz kalan geyleler, kolektif biçimde kamusal alanda AIDS ile mücadelede kilit oyunculara dönüştü. Onlara epidemiyle başka yollarla mücadele etmek zorunda kalan uyuşturucu kullananlar, eski mahkumlar, hemofili hastaları vs katıldı. Motive edici, kolektif bir çaba içinde hastalığın kendisi, tıbbi dilin teknik doğası ve siyasi söylem hakkında bilgi sahibi oldular.

Ancak her şeyin üstünde Act Up, başka şartlar altında bir araya gelmek için çok az nedeni olacak, güçlü karakterlere sahip bireylerden oluşuyordu. Hareket gücünü, farklılıklarına rağmen ortak bir söylemi pekiştirmeyi öğrenen insanlar arasında patlayan kıvılcımdan alıyordu.

Act Up'ın sıradan üyelerindim ama aktiftim. Tıp komitesine katıldım. Filme esin kaynağı olan birçok eyleme katıldım. O dönem liselerde prezervatif hakkında konuşmanın veya iğnelerin paylaşılmaması konusunda uyarı yapmanın sıra dışı bir şey olduğunu anlamamız önemli. Normal olan şey, homofobiydi. Bunları unutuyoruz çünkü toplum bu değişimi yaşamaya başladığında, işlerin önceden nasıl olduğuna dair toplumsal bir amnezi yaşıyor.

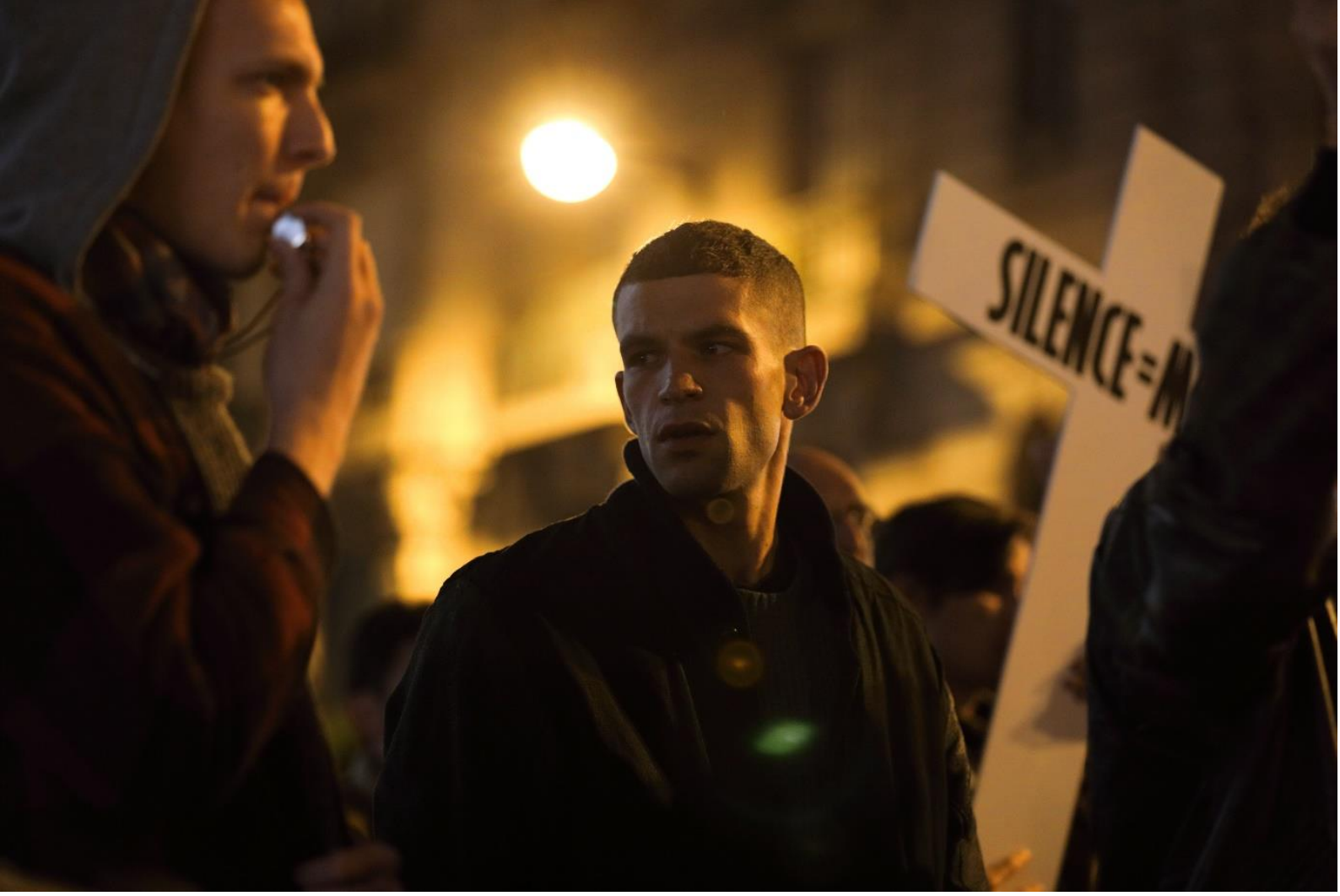
Filmi nasıl tanımlarsınız? Bir otobiyografi mi? Bir gündem oluşturma isteği mi?

Bu, kurmaca bir film tabii ki. O zaman gerçekleşen tartışmaları ve eylemleri yeniden yaratmaya çalışsam da, onları gerçeğe yakın olmaları esasına göre değil, anlatıma hizmet etmelerine göre özgürce yeniden düzenledim. Grubun tarihini şekillendiren bazı simaların farklı karakter özelliklerine rastlayabilirsiniz. Karakterleri inşa ederken esin kaynağım, belirli bir insandan ziyade farklı insanlar arasında doğan gerilimlerdi.

Yeni neslin bu hikayeyi bilmesini ve seçtiğim oyuncuların karakter özelliklerini kullanmayı da istedim. Bu sayede gerçek insanları kopyalama arzusunu bastırılmış oldum. Senaryo aşamasında birlikte çalıştığım eski Act Up üyesi Philippe Mangeot ile toplantılardaki tartışmaların yoğunluğunu ve oradaki seslerin müzikallliğini anlatmanın önemli olduğunda hemfikirdik.

Anlattıklarınız ışığında oyuncu seçimini nasıl gerçekleştirdiniz?

Oyuncu seçimi yönetmenlerim Sarah Tepper ve Leïla Fournier ile Act Up'ın çeşitliliğini yakalamaya çalıştık. Heterojen bir oyuncu grubu oluşturduk. Sinema ve sahne deneyimi olan oyuncuların yanına, sirklerden ve dans pistlerinden insanları ve Facebook ve gece kulüplerinde keşfettiğimiz insanları ekledik.

Aslında, görünürlüğü bir silah olarak kullanan bir grubun üyelerini canlandırarak oyuncuların büyük bir kısmının gey olması ve bunu açıkça yaşıyor olmaları bana çok mantıklı geldi.

Gey topluluğunun AIDS ile mücadelesinin hala bitmediğini akıldan çıkarmamak gerekiyor. Aktörlerim yalnızca "kokteyl" veya kombinasyon terapi çağını biliyor. Önleyici tedavilerin yapıldığı bir çağda yaşıyorlar. Ancak hala uğursuz ve yaygın epideminin varlığıyla mücadele edecekler. Filmin geçtiği dönemin üzerinden yirmi beş yıl geçti. Bu dönemi keşfetmek büyüleyiciydi.

KALP ATIŞI DAKİKADA 120'yi bir dönem filmi olarak görüyor musunuz?

Geçmişe görsel bir güzelleme yapmaktan çok geçmişle şimdi arasındaki bağı odaklanmayı tercih ediyorum. Örneğin kıyafetlerde benim de aşına olduğum seçimler var. Bu anlamda iletişim teknikleri meselesi merkezi rol oynuyor. Film, cep telefonlarının kullanılmadığı, internet ve sosyal medya ağlarının olmadığı bir döneme dönüyor. Faks makinelerinin ve Minitel'in olduğu bir dönem. Derneklerin bugünkü gibi imgelerini yayabilecekleri geniş yayın organlarından yoksun olduğu, Act Up'ın eylemlerini organize ederken etkisi altında kaldığı televizyonun hüküm sürdüğü bir dönem.

Bugün internet ve sosyal medya ile kendimizi kolayca ortak bir mücadeleye ait hissedebiliriz ama bu tür bir aidiyet, o hareketi gerçekten sahiplenmeyi zorlaştırır. Filmin geçtiği dönemde bir araya gelmek için insanlar fiziksel olarak bir araya gelmek zorunda ve yüz yüze fikir alışverişinde bulunmalıydı. Act Up-Paris tüm üyelerini haftada bir yan yana getiren ve halka, herkese açık tartışmalar yapan ender derneklerdendi.

Herkese açık olan bu toplantılardaki sahiplenme duygusu, siyasi söylemi bir film konusuna çevirmenize imkan tanıyor...

Sahiplenme duygusu, filmin anahtarlarından biri ve toplantıların ötesine uzanıyor. Act Up'ın ana stratejisi hastalık ile doğrudan yüzleşmekti. Melton-Pharm'a karşı yapılan eylemde Sean ekibin direktörüne "AIDS'li insanlar böyle görünüyor, bu hastalıklı bir beden. Daha önce görmediysen..." diyor. Görünmez yapılmaya çalışılan birinin kanlı canlı bir şekilde ortaya çıkması, en önemli siyasi öznelerden biridir. Burada sahiplenme, hem politik bir duruş hem de sinemasal bir seçim.

Yani film, hastalığın temsil edilmesiyle ilgili?

Act Up'ta hastalar, hastalıklarını yaşarken onu temsil de ediyorlardı. Örneğin Act Up eylemlerine katılan herkes, olduklarından daha öfkeliymiş gibi davranabiliyordu. Ancak eylem sırasında o öfke gerçeğe dönüşüyordu.

Yine de herkesin atalete düştüğü anlar da oluyordu. Hastalığı çok ciddi bir noktaya geldiğinde Sean, hareket edemez hale geliyor. Bu temsil aniden şok edici bir hale dönüşüyor. Hastalık, grubun yardımıyla kurtulduğu yalnızlığa itiyor onu. Sonunda Sean, hastalığını bir yalnızlık tüneline yaşamaya başlıyor. Onu tanımlayan şeye dönüşüyor. Sean televizyonda kendisi için yapılan eylemi izlediğinde, onun için yapılan eylemin onsuz yapılmak zorunda olduğunun farkına varıyor.

Ancak yalnızlığı boyunca Nathan yanında. Aktivist grubun içindeki bu aşk hikayesinin anlamı nedir?

İnsanlar neden birbirlerine bağlanırlar? Hakiki aşk, yapay bir yapıyı doğurur. Buna da romantizm deriz. Nathan, Sean'a aşık oluyor çünkü Sean, gruba aşık. Ama bu, onun Sean'a duyduğu emsalsiz arzuyu dindirmiyor. Filmde yer almayan bir diyalog var ki, onun motivasyonunu çok iyi gösteriyor: "Belki de ona, ölmek üzere olduğu için aşığı." Bunu ne Nathan ne de ben biliyoruz çünkü Nathan'ın arzusunun nedenlerini ortaya çıkarmak imkansız. Diğer yandan Sean belki de hasta bir adam olarak deneyimlerini paylaşabileceği biri olduğu için Nathan ile birlikte. Nathan'a aşık olduğu için özür dilediğinde söylediği şey aslında bu. Ancak nedeni ne olursa olsun, strateji ne olursa olsun hepsi aşk dediğimiz şeyin bir parçası.

Çiftle politik grup arasında başka bir kolektif boyut açılıyor: Aile. Sean'ın annesi tarafından temsil edilen biyolojik aile ve aktivistlerin temsil ettiği seçilen bir aile...

Her zaman "topluluk" hakkında konuşmayı tercih ederim. Biyolojik aileyi, başka topluluklara katılmak için bir noktadan sonra terk ediyoruz. Doğrusu grupta bir kardeşlik bağı var. Biyolojik ailenin filmin sonunda gelmesini istedim ama aynı zamanda Sean ile bağlarının kırılmasının da hissedilmesini istedim. İlgimi çeken şey, anne ile grup arasındaki duvardı.

Sean'ın arkadaşları arasında annenin tanıdığı tek kişi Max. Anne sanki başka bir düzlemde yaşamış gibi. Aynı zamanda hiç kimseyi tanımayan bu kadının, biyolojik duruma bakmaksızın grubu kendi ailesi gibi görmeye başlaması gerçeğini de seviyorum.

Film bir ötenazi sahnesiyle bitiyor. Sean'ın AIDS'ten öldüğüne inanıyor musunuz?

Film hastalığın evresini açıkta bırakıyor. Sean'ın durumu film ilerledikçe kötüye gidiyor. Ama benim için önemli olan, dairesine döndüğünde dış dünya ile iletişiminin sığır indığı anda daha önce bahsettiğim dönüşü olmayan tüneli göstermekti. Onun için tüm mesele bundan kurtulmaktı.

AIDS çağında birkaç gizli ötenazi vakası vardı. Belki bunları konuşmanın zamanı gelmiştir.

EASTERN BOYS* farklı hikayeler anlatan, farklı bir anlatıma ve stile sahip bir film. *KALP ATIŞI DAKİKADA 120'nin de böyle bir yanı var...

İnsanlar "tür" filmleri hakkında benimle konuştuklarında kendimi nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Ben durum, perspektif ve ölçekle ilgileniyorum. Bir karakterin bir duygudan diğerine evrilmesiyle, gerçeklik tiyatrosunun renk ve anlatım yoluyla değişmesiyle ilgileniyorum. Seyircinin elinde pusula ile dolaşmadığı, her şeyin yerinin haritada işaretlenmişçesine gösterilmediği, her şeyin her an değişebildiği bir sinema anlayışına sahibim. Mesela lisedeki sahne Sean'ın Nathan'ı öpmesiyle bitiyor ve bu sahnenin peşine gece kulübü sahnesi geliyor.

Buradan da çiftin yatak sahnesine gidiyoruz. Doğrusu gece kulübündeki ışık kullanımıyla yatak odasındaki ışık kullanımı birbirine benzetmeye çalıştım ki, seyirci sınırlarını atsın ve saf bir heyecan yaşasın. Baştan itibaren filmi bir nehir gibi tasarladım. Aklımda hep şu vardı: Aynı suda iki kere yıkanamazsın. Filmde seyirciye bu akıntıyı yaşatmak istedim. Filmin sonunda hastalığın son aşamasında bu akıntı sekteye uğruyor. Şimdiki zaman bir hapisaneyeye dönüşüyor.

Ancak ortada dile getirilebileceğimiz bir fark var: Act Up-Paris toplantılarını dünyanın geri kalanından ayıran bir fark...

Haftalık toplantılar, beyin gibi bir şeydir: İnsanlar, boğuk bir ışığa maruz kalmış banal bir ortamda konuşuyor. Burada önemli olan siyasi konuşmanın gücü: Konseptler önce hayal ediliyor daha sonra kelimelere dökülerek bir araya getiriliyor ve onların hayata geçtiğini görüyoruz. Aktivistlerin, kelepçe eylemi hakkında tartıştıkları uzun açılış sahnesinde bunu görüyoruz. Gerçek bir amfinin duvarlarında hayali bir karşılaşmanın sahnelenişini izliyoruz. Birbirleriyle paylaştıkları şeyler ve kullandıkları kelimeler stratejilerini, söylemlerini ve temsillerini oluşturuyor. Ayrıca grubu da birbirine bağlamış oluyor. İlk tartışmada Sean, Sophie'ye Act Up'ın AFLS ile neden zıt düştüğünü hatırlatıyor. Sophie elbette nedenini biliyor ama burada, onun kelimelerini tekrar etmesi, grubun içinde kim olduklarını gösterdiği gibi grubu şekillendirme ve tanımlama yöntemi olarak görüyoruz. Bu ister aldatma ister mizah ister güç kullanmak olsun, her yönüme başvuruyor.

Bu filmi bugün çekmenin bir aciliyeti var mıydı?

Belirli bir zamanda belirli bir filmi çekmek demek, ona açıkça bir ihtiyaç olduğunu gösterir. Bu hikayeyi anlatmak istedim çünkü daha önce anlatılmamıştı ve nostaljinin ötesinde geniş bir kitleye ulaşmamıştı. Sinemanın siyaseti doğrudan etkileyebileceğine inanmıyorum. Sinema, bugün işlemeyen bir şeyi düzeltmeye çalışmak değildir. Bunu herhangi bir nostalji duygusuna kapılmadan söylüyorum. O yılların katıksız şiddetini unutmayı hayal dahi edemiyorum. Filmde hayranı olduğumuz, sevdiğimiz ve birlikte kahkahalar attığımız insanları kaybetmenin verdiği gizli bir hüznün var. Ama ben, daha çok hayatta kalanlar ve bu hastalıkla bugün de mücadele etmeyi sürdürenler hakkında düşünmeyi tercih ediyorum.

ROBİN CAMPILLO FİLMOGRAFİ

2004 GERİ DÖNDÜLER

2013 EASTERN BOYS

2017 KALP ATIŞI DAKİKADA 120